

Melkein mahdoton tehtävä

JAHTI

TIMO PARVELA

Kuvittanut Mari Luoma

WSOY

Melkein mahdoton tehtävä

JAHTI

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

MERKITTYY LAPSI
SAVUNA ILMAAN
VERKON VALTIAS
CASTORIN SYDÄN

Teksti © Timo Parvela ja WSOY 2024

Kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46475-5

Painettu EU:ssa

TIMO PARVELA

**Melkein
mahdoton
tehtävä**

JAHTI

5

Kuvittanut Mari Luoma

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Jojo

Mino

ELIAS

PAULA-TÄTI

– Etkö haluaisi olla ihminen? kysyn Castorilta. – Haluaisitko, että sinulla olisi jalat ja kädet ja nenä ja silmät? Että voisit juosta, uida, pyörittää lumipallon, haistaa aamukahvin ja nähdä, kun Paula-täti tekee iltajumppaa?

– Entä itse? Haluaisitko olla kaikissa paikoissa yhtä aikaa, lentää ajatusta nopeammin, uida viileässä bittivirrassa, tietää kaikki maailman salaisuudet ja kyetä sammuttamaan Justin Bieberin jääkaapin?

– Haluaisin, henkäisen hetkeäkään epäröimättä.

– Haluaisin, Castorkin vastaa.

Kun parasta ei voi saada, tulee toimeen huonommalakin. Minun täytyy pärjätä vähäisillä henkisillä ulottu-

vuuksillani ja Castorin on hyväksyttävä se, ettei hän voi koskaan kaivaa nenäänsä.

– Oletko tosiaan sammuttanut Bieberin jääkaapin? kysyn hetken kuluttua.

– En, mutta käreäytin hänen hiuskihartimensa sulakkeen.

– Onko Bieberillä kiharrin?

– Onko joulupukilla parta?

Tällaisia keskustelumme nykyään ovat. Ei niistä ota selvää, mutta minua ne viihdyttävät. Luultavasti myös veljeäni. Tai ei hän tietenkään ole veljeni, jos aivan tarkkoja ollaan, vaan minun aivoistani tehty digitaalinen kopio, jonka sekopäinen tiedemies ja vakooja von Maxx latasi nettiin. Minulle Castor on kuitenkin veli.

– Luuletko, että von Maxx tulee vielä takaisin? kysyn epäröiden.

– Luulen, että hän ei jätä mitään asiaa kesken. Hän on kuin terrieri, joka ei irrota leukojaan saaliista ennen kuin on valmis.

– Ja koska hän on valmis?

– Sitten, kun leuat osuvat yhteen.

– Se on taas alkanut, Castor sanoo yhtäkkiä. Hän puhuu tällä kertaa robottimaisen metallisella äänellä, joka tekee minut jostain syystä surulliseksi.

– Mikä? Kerro tarkemmin, minä pyydän.

– Kuulen... se on kuin jahtitorvien toivotusta ja etäistä haukuntaa.

– Kuulet?

– Tunnen, aavistan, koen, en minä tiedä. Minulla ei ole sanoja sille, miksi minusta tuntuu siltä kuin tuntuu.

– Ymmärrän.

– Etkä ymmärrä.

Palaan asiaan illalla.

– Voiko olla, että vain kuvittelet?

Castor ei vastaa.

– Oletko siellä?

Ei vastausta.

– Onko kaikki kunnossa?

Painan korvani kiinni puhelimeen. Ensin on aivan hiljaista. Sitten kuulen huminaa, joka on kuin tuuli puiden latvuksissa. Ja sitten, jostain kaukaa kantautuu vai-meaa torvien toivotusta ja koirien ulvontaa.

– Castor? kuiskaan luuriin. – Oletko turvassa?

Koira tuijottaa minua. Tuijotan takaisin. Se on ihan tavallinen koira. Ruskeat silmät, toinen korva lurpattaa, valkoinen turkki, jossa on siellä täällä vaaleanruskeita laikkuja vähän niin kuin lehmällä. Tosin koira on paljon pienempi kuin lehmä. Sen pystyssä olevan korvan kärki yltää juuri ja juuri sängyn reunan tasolle.

- Mikä sen nimi on? minä kysyn.
- En tiedä.
- Mikä sen rotu on?
- En tiedä. Luultavasti ei mikään tai kaikki.
- Kuinka vanha se on?
- En tiedä.

Mino tietää uudesta koirastaan ärsyttävän vähän siihen nähden, että hän yleensä tietää kaikesta ärsyttävän paljon.

– Isä pelasti sen työpaikaltaan jätteidenkäsittelylaitokselta. Se oli piiloutunut pahvilaatikkoon, Mino kertoo.

– Piiloutunut vai piilotettu?

– Et tiedä, vastaan itse ennen kuin Mino ehtii avata suutaan.

Laitan pääni kallelleen. Koirakin kallistaa päätään. Heiluttelen kättäni sen kuonon edessä. Sen häntä liiketii levottomasti. Työnnän kieleni ulos. Koira katsoo minua kuin tyhmää, tuhahtaa ja käy makaamaan.

– Aiotko sinä pitää sen? minä ihmettelen.

– Kaipa.

Vilkaisen hämmästyneenä ystävääni. Mino on allerginen melkein kaikelle, jopa allergialle. Hänen huomattavan kokoinen nokkansa vuotaa koko ajan. Nytkin sen kärjessä roikkuu kirkas tippa, joka kimmeltää kuin il-tatähti.

Tällä kertaa katsomme koira molemmat, minä ja Mino. Mino raapii päätään ja pyyhkäisee nenänsä alus-

taa. Koira näyttää olevan unessa. Sen toinen tassu nykii ja karvainen kaveri päästelee pieniä uikahduksia.

– Kyllä minä pidän sen, sillä minä pidän siitä, Mino sanoo hellästi.

Me tuijotamme koiraa.

- Mikä sen nimi on? Jopo kysyy.
- Ei Mino tiedä, minä vastaan.
- Mitä rotua se on? Jopo jatkaa.
- Ei hän tiedä sitäkään.
- Kuinka...
- Ei tietoa, minä kuittaan.
- Pitäähän sillä nyt nimi olla, Jopo palaa lupin alkuun.

Mino pyysi meitä tulemaan luokseen. Hän oli koko koulupäivän ajan aivan muissa maailmoissa. Siis enemmän kuin yleensä ja se on paljon se. Mutta viimeisen

tunnin jälkeen hän viimein havahtui, katsoi meitä anovasti räkätippa nenänpäässä kimmeltäen ja pyysi tulemaan mukaansa.

Ja nyt me siis istumme rivissä Minon sängyllä ja tuijotamme nukkuvaa, nimeöntä koiraa. En kuitenkaan usko, että Mino pyysi meitä sen ristiäisiin.

– Kävisikö Einstein? minä ehdotan jotain sanoakseni.

– Tai Rekku, Jopo ehdottaa.

– Ettekö te todellakaan huomaa sitä? Mino kysyy käsiään väännellen. Oletan, että tällä kertaa hän ei tarkoita koiraa. Katselen ympärilläni. Kirjahylly on

sotkuinen niin kuin aina. Minon isä rahtaa pojalleen roskiksiin heitettyjä kirjoja, joita on ilmeisesti aina vain enemmän ja enemmän, ”sillä ihmiset heittävät pois kokonaisia kirjastoja, koska ne vievät liikaa tilaa”.

”Liikaa tilaa miltä?” Mino ihmetteli minulle. Kirjoituspöytä on yllättävän siisti ja koulukirjat ovat pinossa sen keskellä lukuun ottamatta niitä kahta, jotka ovat pudonneet lattialle. Matolla lojuu koiran lisäksi siniset uimashortsit. Tai ainakin ne näyttävät sellaisilta.

– Läikkä voisi toimia, Jopo arvelee tarkoittaen ilmeisesti koiraa ja sen laukukasta turkkia.

– Mitä meidän siis pitäisi huomata? minä ihmettelen.

Mino riisuu silmälasinsa ja hankaa niitä lakanan kullalla. Näen, että hän on hermostunut, sillä hänen käntensä vapisevat hiukan. Hän vilkaisee minua, asettelee lasit takaisin nenälleen ja osoittaa sitten tärisevällä sormellaan lattialla lojuvia uimashortsejaan.

– Hienot, minä kannustan. – Pelaatko uppopalloa?

– En, Mino kirahtaa. – Minä en ole laittanut niitä tuohon. Niiden paikka on tuolla laatikossa, Mino sanoo osoittaen samalla massiivista vanhaa lipastoa, jonka alin laatikko on puoliksi auki.

Melkein mahdoton tehtävä on mysteerisarja, joka nappaa lukijan pihteihinsä eikä päästä irti ennen kuin ollaan perillä!

Castor on kadonnut eikä vastaa enää viesteihin. Eliaksen etsiessä virtuaalista yhteyttä veljeensä hän kuulee vain verikoirien etäisen haukun. Tutkimukset johtavat Eliaksen, Minon ja Jopon niin tosielämän verkkovelhon luokse kuin epäilyttävään löytökoirien taloonkin, mutta lopullinen jahti käydään verkossa.

Timo Parvelan piinaavan jännittävän mysteerisarjan viides osa vie lukijan hurjaan ajojahtiin.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-46475-5